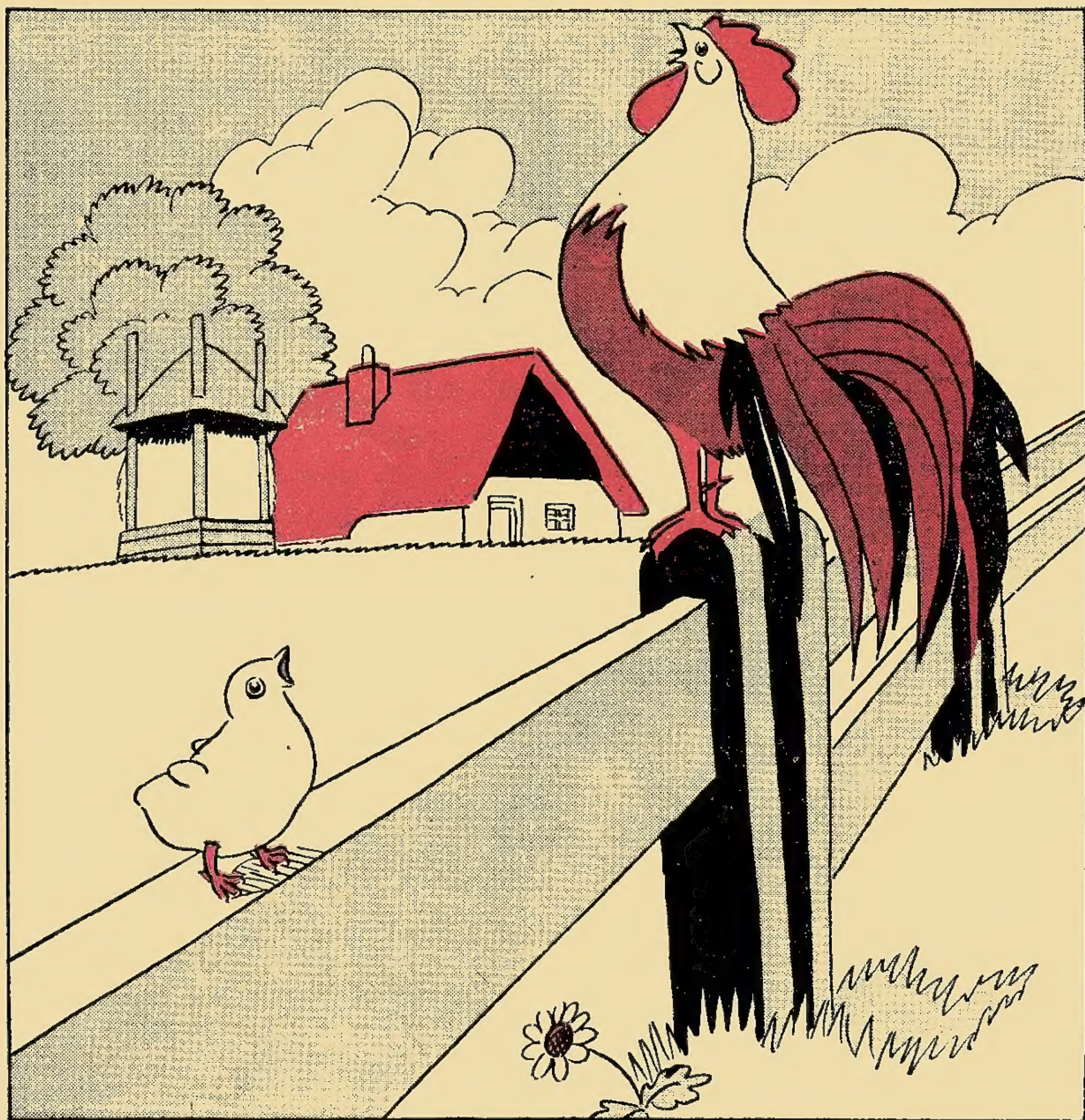
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 13 MAART 1941

DE VOORZANGER

VAN WIPJE EN GLIPJE

EEN LENTEVERTELLING

In 'n bos, zo groot, dat je er met gemak in kon verdwalen, woonden eens twee eekhoorntjes. Vooral in de winter was het er heerlijk stil en als ze zo nu en dan uit hun slaap ontwaakten, om wat voedsel te nemen, wipten ze van boom tot boom. Wel scheen het voorjaarszonnetje al, maar nog geen vogel was uit het zuiden teruggekeerd en rustig knabbelden Wipje en Glipje — zo heetten de beide eekhoorntjes — de eikels en beukenootjes, die ze laat in het najaar hier en daar onder de dorre bladeren hadden verstopt. Al hadden ze dus een onbezorgd leventje, toch verlangden ze even erg naar de lente als ieder ander. Niet om het groen en de bloemen, waarmede de nieuwe lente het bos zou tooien en waarover kabouters en elfjes en alle dieren en planten zich nu al verheugden. Neen, Wipje en Glipje waren ondeugend en snoeplustig en dat deed ze zo naar de lente verlangen!

„Die eeuwige beukenootjes te knabbelen," morde Wipje, „het begint me aardig te vervelen."

„Ik zal niet minder blij zijn, als de lente er weer is, of liever als de vogeltjes weer uit het zuiden terug zijn en eitjes in het nestje hebben liggen," stemde Glipje in.

En nu begrijpen jullie zeker al wel, wat Wipje en Glipje van plan waren. Ze wilden in de lente de eitjes uit de vogelnestjes gaan roven, om ze lekker op te peuzelen. Maar ze hadden buiten kaboutertje Blijfaf gerekend, die alles in het grote bos hoorde en zag en die iedereen graag te hulp kwam. En hoe Wipje en Glipje door het slimme kaboutertje werden gefopt, zullen jullie hier horen.

Toen het bos nog kaal en eenzaam was en er nog geen glimpje van de lente was te bespeuren, verscheen er op een dag een vogelpaar, dat al direct naar een geschikt plaatsje begon te zoeken om er een nestje te bouwen. Waarom de vogeltjes zo vroeg in het voorjaar waren gekomen, of zij zich in de tijd hadden vergist, dan wel of ze vreesden, anders de beste plaatsjes bezet te vinden, heeft nooit iemand geweten. Maar nog vóór het eerste knopje aan de bomen was ontloken, waren de vogeltjes al ijverig in de weer met het bouwen van het nestje. Kaboutertje Blijfaf, die het zag, schudde z'n oude hoofdje en mompelde: „Haastige spoed is zelden goed. Er is nog geen blaadje aan de bomen en dan een nestje te bouwen in een kale wilg, waar om zo te zeggen, iedereen er bij kan...."

Bij de laatste woorden fronste Blijfaf zijn wenkbrauwen en natuurlijk dacht hij daarbij aan Wipje en Glipje, die hij nog wel nooit had kunnen snappen bij het nestjes plunderen, maar waarvan toch wel bekend was, dat ze verzot waren op vogeleitjes.

Juist stond het kaboutertje achter een nog dorre braamstruik in gepeins verzonken over de roekeloosheid van de vogeltjes, toen hij achter zich hoorde fluisteren. Blijfaf hoorde dadelijk, dat het de stemmen van Glipje en Wipje waren en hij hield zich muisstil. Want hij wilde horen, wat die twee deugnieten wel in het schild voerden. Dat kan niet veel goeds zijn, dacht Blijfaf, anders behoefden ze niet zo te fluisteren en geheimzinnig te doen.

En het kaboutertje had maar wat goed geraden, hoor!

„Morgenavond, als het volle maan is, gaan we de eitjes uit het nestje in de wilg halen," hoorde hij Glipje zeggen.

„Een vers eitje, en dan nog wel zó vroeg in het voorjaar, zal ons best smaken," antwoordde Wipje, terwijl hij een nootje zo mooi pelde, alsof het al een vogeleitje was.

Kaboutertje Blijfaf schrok wel, toen hij de plannen van de rovertjes hoorde en in het eerste ogenblik was hij radeloos. Hij dribbelde maar nadenkend heen en weer en hij kreeg het daarbij zo warm, dat hij zijn puntmuts afnam en onder zijn arm droeg. Zijn baardje wapperde in de voorjaarswind en zag er daardoor wel wat slordig uit, maar welke kabouter let daarop, als het er om gaat, de vogels

voor een groot ongeluk te behoeden? Het kleine kereltje was al moe van het denken, hoe hij de boze voornemens van Wipje en Glipje zou kunnen verhinderen, toen hij plotseling zijn mutsje weer opzette en riep: „Ik weet het al!" Zo vlug als zijn dunne beentjes hem dragen konden, holde hij naar huis en riep de hele familie bij elkaar.

En tegen de tijd, dat de zon onderging, keerde kaboutertje Blijfaf terug naar de wilg, waarin het vogelpaar huisde. Maar hij was nu niet alleen, er trippelden wel twaalf kaboutertjes achter hem aan en ook was Blijfaf gewapend met een flinke pot verf. Dat de vogeltjes bij het zien van die optocht in de schemer van het bos een beetje angstig werden, is wel te begrijpen.

„Wees maar gerust," fluisterde kaboutertje Blijfaf, „we komen jullie juist verdedigen." Hij vertelde, wat hij die middag had gehoord en wat hij nu van plan was te doen. Intussen waren de kleinste kaboutertjes al begonnen met de knoest van de wilg te beschilderen. En ze smeerden niet zo maar wat verf op de knoest, neen, ze schilderden er een gezicht op! Andere kabouters waren een oude hoed van een vogelverschrikker gaan halen en plaatsten deze boven op de knoest. De beschilderde wilgeknoest zag er nu uit als het gezicht van een reus, die de wacht hield bij het vogelnestje.

„Ziezo," grinnikte kaboutertje Blijfaf, „nu zullen Wipje en Glipje wel een beetje uit de buurt blijven. Want wie nestjes uithaalt, is wreed, en dat is vast: wie wreed is, is ook altijd laf!"

En hoe goed het kaboutertje dat overlegd had, bleek die avond.

Toen de maan aan de hemel stond, kwamen Wipje en Glipje aangeslopen en je kon hun hartjes haast horen bonzen. Steeds angstig om zich heen kijkend, naderden ze de wilg.... En o, wat schrokken de beide helden, toen ze daar in plaats van een wilg een dreigenden reus in de maneschijn zagen staan! In een oogwenk namen ze de vlucht en stoven op veilige afstand in de hoogste boom. Glipje was zó zenuwachtig, dat hij over z'n eigen staart struikelde, en dat gebeurt een eekhoorntje niet gauw.

Meneer Jumbo: „Lieve help! Wat vervelend! Iedere keer dat ik zo'n ding inpik, gaat het licht uit!"

Kaboutertje Blijfaf, die vanuit zijn schuilhoek alles had zien gebeuren, trok van plezier zó hard aan zijn baardje, dat hij: „Au! au!" riep. Maar een beetje pijn kon hem niet schelen, de vogeleitjes in het nestje waren gered, en dat was toch maar de hoofdzaak.

Drie dagen lang durfden Wipje en Glipje zelfs niet meer in de buurt van de wilg te komen en in die tijd riep kaboutertje Blijfaf de hulp in van heel Elfen- en Kabouterland. Ze haalden gezamenlijk de Zuidenwind binnen en ze vroegen Prins Zonneschijn, zo warm mogelijk te stralen. Zo kwam het, dat de lente al spoedig ontwaakte. En toen er nog een mals regentje kwam, dat als bij toverslag het bos groen kleurde, was de wilg, waarin het vogelpaar de eitjes bewaakte, zo dicht met bladeren begroeid, dat niemand het nestje meer kon vinden.

Dat de dankbare vogels hun mooiste lied voor kaboutertje Blijfaf zongen en dat later de vogelkinderen hem met hun eerste tjilpgeluidjes dankten voor de bescherming, behoef ik wel niet te zeggen. Want als je een nestje beschermt, vergeten de vogeltjes dat niet zo gauw!

WILLY SCHERMELÉ

BESTE MEISJES EN JONGENS

Hiermede zijn wij gekomen aan het einde van deze schitterende serie avonturen van Prins Valiant. Na zijn talloze heldendaden, die jullie vol spanning hebben gevolgd, zij den moedigen ridder een welverdiende periode van rust en vreugde gegund in het paleis zijns vaders. Jullie zullen hem ongetwijfeld niet gauw vergeten, wed ik, maar.... dat zal jullie toch geenszins beletten met evenveel spanning te beginnen aan de

AVONTUREN VAN KLEINEN TOMMIE,

den nieuwen durfal, die al in dit nummer, op de pagina van zijn voorganger, zijn eerste schreden zet in jullie meisjes- en jongenswereldje.
Ontvang hem goed en ga met hem op stap, want hij is, net als jullie, van geen kleintje vervaard. Wij vertrouwen onzerzijds dat hij, net als zijn beroemde voorganger, jullie trouwe wekelijkse kameraad zal worden en blijven. En dat zal Tommie en ons veel plezier doen.

REDACTIE SJORS

TOMMIE'S AVONTUREN

door PIET BROOS

Het huisje, waarin Tom Prominent met zijn moeder leefde, stond aan de rand van een groot bos. Het was er erg stil en eenzaam en Tommie vond het er wel een beetje saai.

Want in dikke boeken las hij van de avonturen, die ridders en zeerovers hadden beleefd. Zo- iets trok Tommie aan en hij zou graag ook eens iets avontuurlijks willen meemaken

Hij besloot daarom op avontuur uit te trekken en stapte op een goede dag de deur uit, de wijde wereld in. Van plezier over zijn eigen besluit floot hij een lustig deuntje.

Hij liep en liep en liep en kwam ten slotte bij een groot kasteel. Dat maakte hem nieuwsgierig en hij wou eens gaan onderzoeken, wie er wel woonde en of daar niets te beleven viel.

Toen hij dichtbij kwam, zag hij uit een der vensters telkens een lichtje aan- en uitgaan, net of iemand voortdurend aan het knopje van het electrische licht draaide.

Ineens begreep Tommie, dat er iemand aan het seinen was en vlug ging hij onder een boom zitten om de boodschap op te nemen. Want seinen kon Tommie als de beste.

Iemand zat gevangen in het kasteel. Tommie riep uit alle macht, maar hij kreeg geen antwoord. Misschien zat het venster te hoog en durfde de gevangene niet roepen.

In ieder geval moest de gevangene geholpen worden en Tommie zocht de hoofdingang, maar die was stevig gesloten. Daar zag hij ook dat ridder Touwsnor het kasteel bewoonde.

Tommie zocht aan alle kanten naar een ingang, maar alles was stevig afgesloten en de muur was veel te hoog. Zo gauw gaf Tommie de moed echter niet op. Hij bedacht een plannetje.

WILLY WEETAL'S

DOOR

—R—M—BRINKERHOFF—

IK BEN NOG NOOIT NAAR EEN FEESTAVONDJE GEWEEST. IK ZAL TOCH NOG 'N JAPONNETJE MOETEN STRIJKEN!

LAAT ME EVEN DOOR, WILLY. IK WIL M'N KARRETJE!

JE MOET EVEN WACHTEN, BOB. IK HEB NOU VEEL TE WEINIG TIJD!

ZODRA IK KLAAR BEN MET STRIJKEN, HELP IK JE

DAN KRUIP IK MAAR ONDER DIE PLANK DOOR!

KUN JE BEGRIJPEN! LANGS ACHTERUIT, OM HET HUIS HEEN EN AAN DE VOORKANT ER WEER IN! DAT IS MIJ VEEL TE VER!

IK KAN ER OOK WEL ONDERDOOR!

KIJK UIT, BOB! JE SLEEPT M'N JURK MEE!

IK MOEST M'N WAGENTJE HEBBEN!

M'N JURK IS NAAR DE MAAN!

KOM, KOM, EVEN KIJKEN. EVEN WASSEN EN WEER OPSTRIJKEN.

DAAR HOOR IK OOM DORUS AL, DIE KOMT ME HALEN!

JA, JA, IK DOE'T ZO VLUG MOGELIJK. HOU DIE ZOOM EVEN VAST!

NEE, WILLY IS NOG NIET KLAAR, WANT IK MOEST M'N WAGENTJE HEBBEN EN WAAROM MOEST IK LANGS ACHTERUIT EN DAN VOOR WEER BINNEN? WAT EEN ONZIN! TROUWENS WAT KAN IK ER AAN DOEN DAT DIE JURK TUSSEN DAT WIEL KWAM! NIKS! WAT JIJ?

R. M. BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

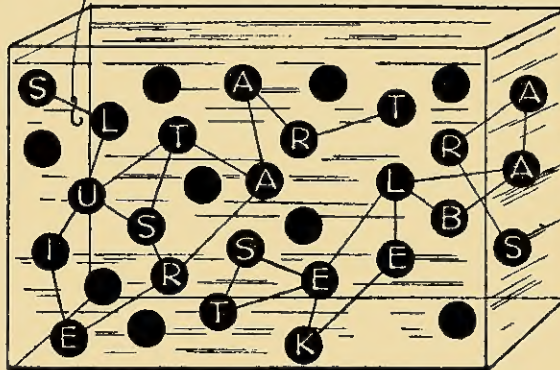
AQUARIUMPUZZLE

In dit mooie aquarium van Henk komen twee vissen voor. De letters van de namen der vissen zijn echter allemaal door elkaar geraakt, maar met een beetje inspanning zijn ze toch zó te rangschikken, dat je er achter komt, welke vissen Henk straks vangen zal.

Wie helpt mee? Als je de verbindingslijnen maar blijft volgen, zul je zien dat het wel lukt. Maar pas op, want hier en daar staat 'n lijntje, dat jullie op een dwaalspoor wil brengen.

Om jullie op dreef te helpen: de naam van de ene vis begint met een S en eindigt op een T. Die van de tweede begint met en eindigt op een S.

Oplossingen vorig nummer

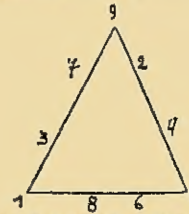
REBUSJES

1. Min-achten. 2. Opera. 3. Dubbel-z-in-n-ig. 4. Dubbel-s-poor. 5. Voor-bode. 6. Dubbel-tje.

JE MAG MEERADEN

1. Leeuw - ar - den. 2. Een kous. 3. Aan de buitenkant.

DRIEHOEKSPUZZELTJE

EEN LASTIGE OPGAVE

10	1	9	19	18	14	5	= 76
2	20	7	6	11	16	15	= 77
21	12	17	8	4	3	13	= 78
33	33	33	33	33	33	33	

WIE TEKENT ER MEE?

EEN SLAGSCHIP

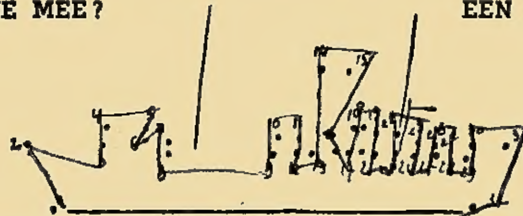
CIRKELRAADSEL

Van 1 naar 9: Vorst. Van 2 naar 10: Worst. Van 3 naar 11: Korst. Van 4 naar 12: Dorst. Van 5 naar 13: Borst. Van 6 naar 14: Baron. Van 7 naar 15: Garen. Van 8 naar 16: Barst.

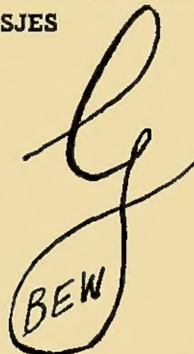

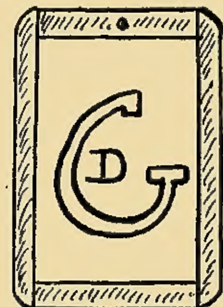
1. Mijn eerste betekent dat er verder niets meer te verwachten is, m'n tweede vindt men in namen, maar niet in noemen, m'n derde bekleedt zo'n soort rang als „het" en m'n vierde is een grote onbekende. M'n geheel doen jullie allemaal zoveel keer per minuut.
2. M'n eerste, nee, is geenszins recht,
   Dus kun je 't spoedig gissen.
   M'n tweede, ja, da's een sieraad,
   Dat vogels niet graag missen.
   't Gehéél, ter waarde van vijf cent,
   Was in 1400 vaak present.
3. Welke ham wordt noch gerookt noch gekookt?
4. Welke haan kraait nooit?
5. Welke raten geven nooit honing?

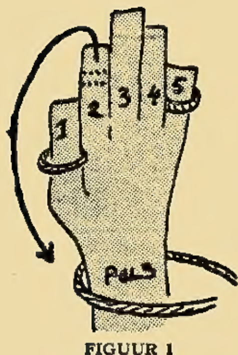
TEKEN JE MEE? **EEN TREILER**

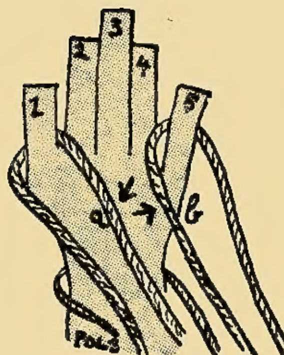
REBUSJES

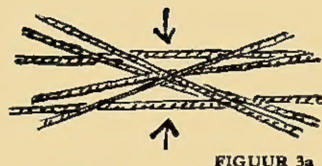
FIGUUR 1

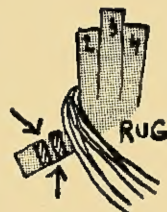

FIGUUR 2

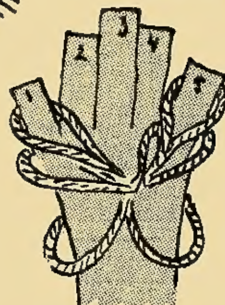

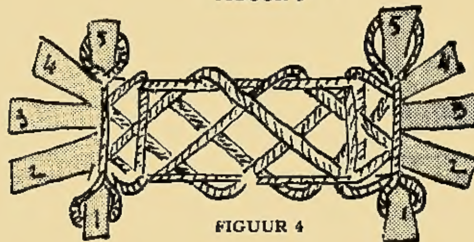
FIGUUR 3

FIGUUR 3a

FIGUUR 3b

FIGUUR 3c

FIGUUR 4

EEN „APACHENDEUR"

We beginnen dus met opening A. In ons nummer van vorige week hebben we jullie uiteengezet wat we onder een dergelijke opening moeten verstaan. Daar komen we dus niet meer op terug. Je hebt nu een lus om de beide duimen, de beide wijsvingers en de beide pinken.

Let nu goed op en druk de vingers flink tegen elkaar aan, zodat de lussen er niet afschieten of glijden. Je neemt nu de lus die op de wijsvinger zit. Eerst die van de linkerhand. En je legt die lus over alle vingers heen en je laat ze gewoon afglijden op de rug van jullie hand, zodat zij ten slotte over jullie linkerpols komt te zitten. Hetzelfde doe je met de lus van de rechterwijsvinger. Die lus komt op de rechterpols te hangen. Kijk maar eens goed naar fig. 1. Wat heb je nu?

Een lus om beide duimen en beide pinken en een lus om beide polsen. Goed.

In fig. 2 zie je bij de lussen om duim en pink een pijltje staan en een letter. Pas nu vooral goed op. A loopt binnendoor om de duim en b loopt binnendoor om de pink.

Je neemt het touwtje dat met a is aangeduid en je legt dat netjes om de p i n k van dezelfde hand. Dan neem je het touwtje b en dat leg je even netjes om de d u i m van dezelfde hand. Je doet precies hetzelfde met de touwtjes van de andere hand. Het komt ten slotte daarop neer dat je de duim in de lus van de pink steekt en de pink in de lus van de duim. Het klinkt misschien vreselijk ingewikkeld, maar het is allemaal zo eenvoudig als het kan.

Nu hebben we fig. 3 gekregen. Dat wil zeggen: t w e e touwen lopen nu om duim en pink en over de palm van beide handen. Het is dus ongeveer hetzelfde als opening A, behalve dat we nu een d u b b e l touw over de palm hebben en.... een lus over de pols van elke hand.

Nu komt het moeilijkste van het hele geval. Tussen beide handen loopt nu een aantal touwen een beetje kriskras door mekaar. In totaal zes. Zie fig. 3a en let op de pijltjes. Nu komen er twee handgrepen aan te pas. Met de linkerhand neem je dat hele pakje touwen stevig in het midden vast (zie de pijltjes van fig. 3a).

Leg nu dat hele bundeltje tussen duim en wijsvinger van de rechterhand over de rug van je rechterhand. Klaar? Neem de beide lussen die op de rechterduim zitten vast, trek je duim eruit, haal hem onder het pakje touwen door en steek hem weer in de beide lussen, die je natuurlijk stevig vast hebt gehouden.

Doe nu hetzelfde met de andere hand. Dit wil zeggen, neem nu het pak touwen vast met de rechterhand, leg het op de rug van de linkerhand, lussen van de duim vasthouden, duim uittrekken, onder doorhalen en weer in de lussen steken. Zo krijg je fig. 3c. Thans heb je twee stevige strakke lussen om duimen en pinken en om elke pols.

Als je het pakje touwen tussen duim en wijsvinger op de rug van de hand hebt gelegd, klem het dan flink vast tussen wortel van duim en wijsvinger. Dan kun je heel gemakkelijk de lussen van de duim afhalen en weer opsteken.

De rest is heel eenvoudig. Je neemt nu de lus die op de pols hangt. Desnoods kun je dat wel met je tanden klaarspelen, als je de touwtjes liever strak houdt of bang bent dat ze zullen afglijden. Die lus wip je over de hele hand heen en laat ze gewoon op de palm vallen.

Druk nu de vingers flink tegen elkaar aan en wrijf de handpalmen stevig over elkaar met alle touwtjes die er tussen liggen. Oppassen dat de touwen niet van de vingers schieten, hoor.

Breng nu de handen van elkaar af en span alles heel strak. Fig. 4. Daar staat de apachendeur. Leuk, hè? Als de touwtjes een beetje ongelijk zitten of tegen elkaar aan, ruk je met de handen maar een poosje heen en weer en dan komen ze wel goed te zitten. Zoals jullie zien is die deur gespannen tussen de beide duimen en beide pinken en hangt ze gewoon aan vier stevige lussen.

Het lijkt in het begin een beetje lastig met die lange beschrijving, maar als je 't een paar keer gedaan hebt, ben je 'r in een handomdraai mee klaar.

Voor hen, die figuurzagen enz., kan zo'n leuke deur van pas komen Als je twee stijltjes maakt die de plaats van de handen innemen en onder en boven een spijkertje slaat die de duim en de pink voorstellen, kun je de deur, nadat je ze op je vingers hebt gemaakt, gewoon op die vier spijkertjes opspannen. Wat altijd een aardig gezicht is en wie het niet weet zal ze niet zo gauw namaken.

Veel succes ermee, hoor.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB HEEFT EEN FIJNE MIDDAG!

